

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **REMLVIKO k. s.**, IČ 26359324, Muchova 240/6, 160 00 Praha 6,
zastoupeného Mgr. Filipem Toulem, advokátem, Lannova třída
16/13, 370 01 České Budějovice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad pro Plzeňský kraj**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13
Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2017, čj. DSH/5832/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 8. 12. 2017, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2017, čj. DSH/5832/17 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/1990 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, odboru dopravy (dále jen „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 10. 4. 2017, čj. MeRo/7107/OD/16Krá (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci dle §

42b odst. 6 písm. a), § 43 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), jakožto provozovateli nákladního motorového vozidla tov. zn. Tatra, RZ: ..., jehož hmotnost byla 39,643 t, oproti nejvyšší povolené 32,00 t, a jehož hmotnost na dvojnápravu č. 3 a 4 byla 23,444 t, oproti nejvyšší povolené 19,00 t, které provozoval dne 16. 5. 2016 ve 12:35 hod. na silnici č. II/235, mezi křižovatkou se silnicí č. II/235 a začátkem obce Kařez, uložena pokuta ve výši 72 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, neboť provozoval vozidlo, jehož hmotnost převyšovala hodnoty dle § 37 odst. 1 písm. c) bod 4. a § 37 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 341/2014 Sb.“); podle § 79 odst. 5 správního řádu byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se domáhá též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

2. Správní delikty právnických osob v souvislosti s provozem vozidel na pozemních komunikacích upravuje mimo jiné i zákon o pozemních komunikacích.
3. Vyhláška č. 341/2014 Sb. upravuje právní vztahy v oblasti schvalování technické způsobilosti a technické podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích.
4. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

5. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné a byl jím zkrácen na svých právech. Žalobce se ve věci vyjadřoval dne 25. 1. 2017 a již před správním orgánem prvního stupně uvedl, mimo jiné to, že jsou zde okolnosti, které ho vyvíňují ze spáchání správního deliktu.
6. Předmětné vozidlo pronajal jako pronajímatel společnosti Recyklace Sanace Bohemia s. r. o. (nájemce). Ze smlouvy plyne, že společnost Recyklace Sanace Bohemia s. r. o. je povinna dodržovat sjednané podmínky, mezi které patří výslovně v čl. III. uvedená povinnost, v níž se nájemce zavazuje provozovat vozidlo v souladu se zákonnými a podzákonnými předpisy, vozidlo nepřetěžovat a udržovat je způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Je tak zřejmé, že účastník (žalobce) učinil vše pro to, aby ke spáchání správního deliktu nedošlo, jeho spáchání nemohl nijak ovlivnit. Z nájemní smlouvy vyplývá, že provozovatelem vozidla je společnost Recyklace Sanace Bohemia s. r. o.
7. V dokladu o výsledku NKV se uvádí, že se odečítá pouze polovina intervalu rozšířené nejistoty měření. To může platit pro NKV, ale ve správním řízení při použití zásad správního řízení a tedy zásady *in dubio pro reo*, je nutné odečíst celou nejistotu vážení, což se nestalo. Přetížení tak není 7 643 kg, ale nižší.
8. Dále žalobce ve svém odvolání uvedl, že nebyla z naměřené hodnoty odečtena odchylka ve výši 3 % dle § 38 vyhlášky č. 341/2014 Sb.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se nalézací správní orgán se všemi námitkami žalobce zcela vypořádal a že je prvoinstanční rozhodnutí zákonné.
10. S tím ovšem žalobce nesouhlasil. Zejména nesouhlasil s tvrzením, že nebylo nutné odečítat odchylku 3 % dle § 38 vyhlášky č. 341/2014 Sb., z důvodu, že nepršelo.

Předmětné vozidlo ale bylo určeno k přepravě horkého asfaltu a na jeho korbě a dalších částech byly zbytky starého asfaltu. Tvzení žalovaného, že když nepršelo, tak není nutné odchylku odečítat, není správné.

11. Dle přesvědčení žalobce dále není správné ani tvrzení žalovaného, že hodnoty získané v rámci NKV, na základě kterých je vedeno správní řízení, jsou hodnoty správné, tudíž konečné, a nelze je nijak dodatečně upravovat, a že ze strany správního orgánu nelze zasahovat do postupu vážení a provádět vyhodnocení naměřených hodnot založených na domněnkách. Žalovaný k tomu uvedl, že celková rozšířená nejistota se skládá z nejistoty vyjádřené pomocí největší dovolené chyby zařízení v provozu (přičemž se předpokládá rovnoměrné rozdělení) a nejistoty plynoucí z vnějších vlivů. Parametrem pro odhad nejistoty plynoucí z největší dovolené chyby zařízení je hodnota ověřovacího dílku a největší dovolená chyba podle typu a konstrukce zařízení pro dané zatížení. Pro odhad hodnoty nejistoty z vnějších vlivů se použijí 1,5 % indikované hodnoty.
12. K tomu žalobce uvedl, že v dané věci se nejedná o žádné dodatečné upravování hodnot a provádění vyhodnocení naměřených hodnot založených na domněnkách. Žalobce pouze požadoval, aby byl v souladu se zásadou *in dubio pro reo* odečten celý interval rozšířené nejistoty měření, nikoliv pouze jeho polovina.
13. Ve shora uvedeném spatřoval žalobce zásadní vady správního řízení, které měly za následek vydání nesprávných rozhodnutí správních orgánů.
14. Zároveň se správní orgány nezabývaly dostatečně liberačním důvodem, kdy žalobce jako pronajímatel vozidla zavázal provozovatele vozidla, spol. Recyklace Sanace Bohemia s. r. o., mimo jiné k nepřetěžování pronajatých vozidel. Skutečnost, zda tak společnost Recyklace Sanace Bohemia s. r. o. učiní, nemohl žalobce již nijak ovlivnit. Pokud měl být žalobce odpovědný, respektive pokud správní orgány tvrdí, že se žalobce nevyvinil, pak správní orgány v rozhodnutích neuvádí, jakým způsobem tedy mohl toto žalobce ovlivnit. Pouze sdělují, nechť si žalobce tuto sankci po nich vymáhá. Žalobce měl naopak za to, že se vyvinil.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 27. 2. 2018, v němž uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru se nedopustil vytýkaných a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je vše podstatné podrobně popsáno. Oba správní orgány dospěly v řízení k závěru, že důvody, které žalobce v rámci řízení uváděl na svou obhajobu a na jejímž podkladě by neměl za správní delikt odpovídat, nelze v žádném případě považovat za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby žalobce zabránil porušení právní povinnosti. Žalobce celou záležitost formuluje tak, že za spáchaný správní delikt není zodpovědný. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah rozhodnutí.

[IV] Posouzení věci soudem

16. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
17. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky

rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

19. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, a žalobce udělil tento souhlas v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
20. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Žalobci byla prvoinstančním rozhodnutím dle § 42b odst. 6 písm. a) a § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 72 000 Kč za spáchání správního deliktu ve smyslu § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, neboť provozoval vozidlo, jehož hmotnost převyšovala hodnoty stanovené v ustanovení § 37 odst. 1 písm. c) bod 4. a § 37 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb.
22. Dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu [= vyhláška č. 341/2002 Sb.].
23. Podle § 37 odst. 1 písm. c) bod 4. vyhlášky č. 341/2014 Sb., největší povolené hmotnosti na nápravu vozidla nesmí překročit u dvojnápravy motorových vozidel nesmí překročit při jejich dílčím rozvoru od 1,3 m a méně než 1,8 m, 19,00 t, je-li hnací náprava vybavena dvojitou montáží pneumatik a vzduchovým pérováním nebo pérováním uznaným za rovnocenné nebo pokud je každá hnací náprava opatřena dvojitou montáží pneumatik a maximální zatížení na nápravu nepřekročí 9,50 u zvláštních motorových vozidel vybavených individuálními pásy na jedné nebo více nápravách se tyto pásy na každé z náprav z hlediska výše uvedených požadavků považují za dvojnápravu s dílčím rozvorem daným vzdáleností krajních kladek pásového podvozku respektive vzdáleností krajní kladky a hnacího kola.
24. Podle § 37 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb., největší povolená hmotnost silničních vozidel nesmí překročit u motorových vozidel se čtyřmi a více nápravami 32,00 t.
25. Podle § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, za správní delikt se uloží pokuta do 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), b), s), t), u) a v) a odstavce 5.
26. Podle § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Jde-li o správní delikt podle § 42b odst. 1 s) a u), činí výměra pokuty 9 000 Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla dle zvláštních právních předpisů. Není-li nejvyšší povolená hmotnost vozidla překročena o více než 500 kg, činí výměra pokuty 5 000 Kč. V případě, že je porušeno více mezních hodnot, je bráno na zřetel pouze nejvyšší přetížení.
27. Žalobce v žalobě namítal, že předmětné vozidlo měla v době spáchání vytýkaného pochybení pronajato společnost Recyklace Sanace Bohemia s. r. o. Žalobce tuto skutečnost považoval za okolnost, která ho vyvíňuje ze spáchání správního deliktu, přičemž tím, že se Recyklace Sanace Bohemia s. r. o. ve smlouvě zavázala provozovat vozidlo v souladu se zákonnými i podzákonnými předpisy vozidlo nepřetěžovat a udržovat je jako způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, učinil žalobce vše pro to, aby ke spáchání správního deliktu nedošlo.

28. Stran pojmu „provozovatel vozidla“ se, jak to správně zmiňuje žalovaný, soudní praxe vyjádřila takto: „Pojem „provozovatel vozidla“ v § 42b zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který sám definici tohoto pojmu neobsahuje, je třeba vykládat v souladu s § 2 odst. 16 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Provozovatelem vozidla tak není ten, kdo vozidlo reálně provozuje, ale ten, kdo je zapsán podle § 4 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v registru silničních vozidel jako vlastník, resp. provozovatel předmětného vozidla.“ (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 25. 10. 2013, čj. 59A 6/2013-46). Zdejší soud se s tímto názorem ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na úplné znění odůvodnění uvedeného rozsudku.

29. Součástí správního spisu je listina – karta vozidla 4 AP 9945, v níž je jako provozovatel vozidla uvedena REMVIKO, k. s., tedy žalobce). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2018, čj. 8 As 50/2017-33 (všechna zde zmíněná rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz) ve věci, která se rovněž týkala společnosti žalobce, uvedl mj. toto: „[19] Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla stěžovatelka shledána odpovědnou za spáchání správního deliktu (...), neboť jako provozovatelka vozidla provozovala vozidlo, které překročilo při kontrolním vážení hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem. V době spáchání správního deliktu se přitom „provozovatelem vozidla“ podle § 2 odst. 16 zákona č. 56/2001 Sb. rozuměla „fyzická osoba s místem trvalého pobytu nebo s místem povoleného pobytu v České republice nebo právnická osoba se sídlem v České republice, která vlastním jménem provozuje silniční vozidlo a je současně vlastníkem silničního vozidla a nebo je vlastníkem silničního vozidla oprávněna k provozování silničního vozidla.“ Provozovatelé vozidel byli podle § 4 téhož zákona evidováni v registru silničních vozidel, přičemž jak vyplývá z odst. 4 písm. a) a b) tohoto ustanovení, primárně se předpokládalo, že provozovatel vozidla je současně jeho vlastníkem. Pokud tomu tak nebylo, bylo nutné do registru silničních vozidel zapsat údaje o obou těchto osobách a při registraci vozidla přiložit souhlas vlastníka k zaregistrování vozidla na jiného provozovatele podle § 6 odst. 5 písm. c) citovaného zákona.

[20] V právě projednávané věci z karty vozidla ze dne 17. 12. 2014 (čl. 14 správního spisu) nevyplývá, že by osoba vlastníka vozidla byla od osoby provozovatele vozidla odlišná; jako provozovatel a vlastník je zde označena stěžovatelka. Existence nájemní smlouvy mezi stěžovatelkou a společností ROBSTAV stavby k.s., jejímž předmětem měl být nájem vozidla, při jehož provozu byl správní delikt spáchán, je tedy pro posouzení skutečnosti, kdo byl v den spáchání správního deliktu provozovatelem tohoto vozidla ve smyslu § 2 odst. 16 zákona č. 56/2001 Sb., bez významu.

[21] Nejvyšší správní soud tudíž nepřisvědčil kasační námitce, že podle zákona č. 56/2001 Sb. mohla být provozovatelem vozidla i osoba nezapsaná jako provozovatel v registru silničních vozidel v případě, že byla vlastníkem vozidla oprávněna k provozování vozidla. Krajský soud tedy nepochybil, pokud se v napadeném rozsudku ztotožnil se závěrem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci uvedeným v rozsudku ze dne 25. 10. 2013, č. j. 59 A 6/2013 – 46, že „[p]rovozovatelem vozidla [...] není ten, kdo vozidlo reálně provozuje, ale ten kdo je zapsán podle § 4 odst. 4 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v registru silničních vozidel jako vlastník, resp. provozovatel předmětného vozidla“ a v duchu toho neshledal důvodnou žalobní námitku, že provozovatelem vozidla, jímž došlo ke spáchání posuzovaného správního deliktu, není stěžovatelka, ale společnost ROBSTAV stavby k.s., která toto vozidlo užívá na základě nájemní smlouvy uzavřené se stěžovatelkou.“

30. Jelikož ve věci souzené pod sp. zn. 30A 214/2017 byl jako provozovatel vozidla zapsán právě (a jen) žalobce, dopadala deliktní odpovědnost ve smyslu § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích v obecné rovině právě na něj.
31. Soud se následně neztotožnil ani s námitkou, že tím, že se Recyklace Sanace Bohemia s. r. o. ve smlouvě zavázala provozovat vozidlo v souladu se zákonnými i podzákonnými předpisy, byly v žalobcův prospěch naplněny liberační důvody ve smyslu zákona o pozemních komunikacích.
32. Ustanovení § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích zakotvuje objektivní odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob za správní delikt, když k vyvození odpovědnosti tak postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě. Dojde-li k naplnění znaků skutkové podstaty, má provozovatel vozidla možnost odvrátit svou objektivní odpovědnost výlučně prokázáním liberačních důvodů vymezených v § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (= „*Právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“).
33. Liberační důvody představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti; jejich uplatnění je tedy možné pouze ve výjimečných případech. Ten, kdo se chce dovolávat liberačního důvodu, musí prokázat, že provedl technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušení zákona (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 195/2018-27). Bylo tedy na žalobci, aby ve správním řízení prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.
34. Žalobce již od počátku správního řízení stran liberace argumentoval tím, že automobil byl v době spáchání správního deliktu pronajatý společností Recyklace Sanace Bohemia s. r. o., kterážto se v nájemní smlouvě zavázala, že vozidlo bude užívat v souladu s právními předpisy, mj. že ho nebude přetěžovat. Krajský soud se však v tomto směru plně ztotožnil se závěrem správních orgánů, že pouhá existence nájemní smlouvy mezi žalobcem a společností Recyklace Sanace Bohemia s. r. o. nemůže bez dalšího zprostit žalobce coby provozovatele vozidla odpovědnosti za posuzovaný správní delikt, neboť nepředstavuje liberační důvod podle § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ve smyslu závěrů judikatury správních soudů.
35. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž se správní orgány tímto tvrzeným liberačním důvodem dostatečně nezabývaly. Naopak, jak prvoinstanční správní orgán (str. 5 a 6 prvoinstančního rozhodnutí), tak žalovaný (str. 6 a 8 napadeného rozhodnutí) tuto námitku vypořádali v souladu s názorem soudu a ten na jejich argumentaci plně odkazuje.
36. Žalobce dále namítal, že správní orgány postupovaly nesprávně, pokud nebyla započítána odchylka ve výši 3 % ze zjištěné hmotnosti vozidla dle § 38 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.
37. Podle § 38 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. platí následující: *Okamžitá hmotnost vozidla nebo jízdní soupravy nesmí překročit největší povolenou hmotnost vozidla nebo jízdní soupravy. V případě znečištění například bláto, sníh nebo voda se připouští překročení největší povolené hmotnosti vozidla nebo jízdní soupravy maximálně o 3 %.*
38. Byť jsou bláto, sníh nebo voda uvedeny pouze příkladmo, nemůže být pochyb o tom,

že příslušné ustanovení vyhlášky předpokládá pro zohlednění tříprocentního překročení největší povolené hmotnosti vozidla existenci neovlivnitelného zatížení (= znečištění) v důsledku nepříznivých klimatických podmínek. Zaschlý asfalt tak do uvedené kategorie evidentně nespadá. Dále, dle detailních fotografií automobilu registrační značky ... pořízených při kontrolním vážení a založených ve správním spisu, nemůže být o jakkoliv významném znečištění vnějších stěn korby, kol, rámu a kabiny vozu zaschlým asfaltem ani řeči. Jediným viditelným asfaltem byl ten přepravovaný jako náklad v korbě. Jistě, pouhé konstatování, že v době kontroly nepršelo, zní poněkud povrchně, ale i tak vystihuje podstatu věci – tím, že nepršelo, nebylo možné uvažovat o zatížení automobilu vodou, resp. blátem (což potvrzují i snímky založené ve správním spisu). A ony fotografie prokazují i to, že během kontrolního vážení ani nesněžilo. Žalobní námitka proto nebyla shledána důvodnou.

39. Nedůvodné bylo i tvrzení, že naměřené hodnoty lze během správního řízení upravovat, resp. že správní orgán může do výsledku měření vstupovat formou přehodnocení naměřených hodnot.
40. Žalovaný správní orgán uvedl k této námitce ve vyjádření k žalobě toto: *„Při vyhodnocení výsledků vážení se u kontrolovaného vozidla posuzuje, zda naměřený výsledek nepřesáhl specifikaci (stanovenou zvláštním předpisem), při jeho rozšíření dolů o polovinu intervalu nejistoty. Před posouzením, zda naměřená hodnota splňuje specifikaci danou zvláštním předpisem, se tedy od tohoto výsledku odečte polovina intervalu rozšířené nejistoty vyjádřené podle uvedeného postupu pokynu Metrologického předpisu MP 009-04 a to v čl. 6.3.1.2 Vyhodnocení výsledků vážení. Celková rozšířená nejistota se skládá z nejistoty vyjádřené pomocí největší dovolené chyby zařízení v provozu (přičemž se předpokládá rovnoměrné rozdělení) a nejistoty plynoucí z vnějších vlivů. Parametrem pro odhad nejistoty plynoucí z největší dovolené chyby zařízení je hodnota ověřovacího dílku a největší dovolená chyba podle typu a konstrukce zařízení pro dané zatížení. Pro odhad hodnoty nejistoty z vnějších vlivů se použijí 1,5% indikované hodnoty. Na základě toho hodnoty získané v rámci NKV, a na základě kterých je vedeno správní řízení, jsou hodnoty správné, tudíž konečné a nelze je nijak dodatečně upravovat. Způsob zjištění hodnot pro výpočet hmotnosti, včetně užití vzorců pro výpočet povolené tolerance, je technickou záležitostí a provádí se matematickým výpočtem. Hodnoty jsou odečítány kontrolním orgánem, který je k tomu oprávněn a způsob odečtu včetně výpočtu je vyhodnocen v podobě „Dokladu o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení“ u kontrolovaného vozidla (soupravy). Postup vážení a vyhodnocení výsledku vážení pokud byl proveden dle Metrologického předpisu M009-04, jehož garantem je Český metrologický institut, zbavuje správní orgán pochybnosti v rámci získaných hodnot.“*
41. Soud se s těmito závěry (vyjevenými rovněž v napadeném rozhodnutí) ztotožnil. Výsledky kontrolního vážení, resp. Doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení a vážní lístek č. 00009/2016 ze dne 16. 5. 2016 představovaly v daném případě relevantní podklad pro zahájení správního řízení a uložení sankce za zjištěný správní delikt, přičemž nebylo možné na nich cokoliv měnit či korigovat. Postupu správních orgánů proto nebylo co vytknout.
42. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby a jako takovou ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

43. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.

ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 30. 4. 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka. Ph.D. v.r.
předseda senátu